

Sygn. akt V KK 279/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **J. K. (K.)**

skazanego z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 280 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 sierpnia 2020 r., w trybie art. 535 § 3 kpk

kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 29 stycznia 2020 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego w części, a w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 5 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego J. K. kosztami

postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

J. K. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 21 czerwca 2015 r. w miejscowości G., działając wspólnie i w porozumieniu z D. M., uderzając, a następnie kopiąc w klatkę piersiową, plecy i głowę M. W., czym doprowadzili do jego bezbronności, usiłowali zabrać mu w celu przywłaszczenia pieniądze, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na to, że

pokrzywdzony nie posiadał przy sobie środków pieniężnych, tj. o czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. art. 280 § 1 k.k.;

2. w dniu 5 lipca 2015 r. w G. przy ul. B., działając wspólnie i w porozumieniu z D. M. i z inną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w nieustalony sposób weszli do wnętrza zamkniętego domu jednorodzinnego, skąd po uprzedniej penetracji dokonali kradzieży pieniędzy w kwocie 900 zł oraz 200 funtów brytyjskich oraz 6 sztuk pierścionków, z tego 4 sztuki wykonane ze złota o wartości 500 zł każdy i 2 sztuki wykonane ze srebra o wartości 150 zł każdy; 3 sztuki obrączek wykonanych ze złota o wartości 500 zł każda i 1 obrączka z kamyczkami w kolorze różowym wartości 10 zł; 2 par kolczyków wykonanych ze złota w kształcie koła oraz listków o wartości 150 zł za parę; 3 sztuk brosz wykonanych ze srebra wysadzanych cyrkoniami w kształcie ptaka wartości 200 zł, kwiatu wartości 300 zł i motyla wartości 100 zł; 4 sztuk łańcuszków wykonanych ze srebra o wartości 150zł każdy; 2 sztuk sznurów bursztynowych koralu o wartości 100 zł i 50 zł; 3 sztuk sznurów koralu sztuczne perły z tego długie wartości 60 zł i 2 sztuki krótkich wartości 30 zł każdy; 14 sztuk sznurów innych koralu wartości 40 zł każdy; 1 sztuki sznura koralu z motywem kwiatu wiśni o wartości 70 zł; kolczyka w kształcie kwiatka wartości 6 zł; kolczyka srebrnego z metalowym oczkiem wartości 15 zł; 2 sztuk wisiorków, z tego jeden w postaci łańcuszka metalowego z zawieszka w kształcie sowy z białym oczkiem wartości 20 zł, a drugi w postaci łańcuszka w kolorze żółtym z ozdobą składającą się z drobnych kwadracików wartości 12 zł; zegarka damskiego z bransoletą marki T. wartości 40 funtów brytyjskich; monety srebrnej o nominale 1000 zł z wizerunkiem Jana Pawła II o wartości 120 zł; oczka do pierścionka z kamieniem „Noc Kairu” koloru czarnego wartości 50 zł; granatowej torby na kółkach wartości 15 zł; saszetki koloru niebieskiego z napisem SAVLON wartości 20 zł, pudełeczka porcelanowego wartości 10 zł z zawartością monet z różnych krajów, metalowego pudełka z wizerunkiem płetwonurków wartości 10 zł z pieniędzmi w kwocie 57 zł; metalowego guzika wartości 2 zł; łańcuszka białego zwykłego wartości 20 zł; pary kolczyków z zielonym oczkiem wartości 15 zł; pary kolczyków z zawieszka w kształcie motyli wartości 6 zł powodując straty o łącznej wartości 8.904 zł na szkodę J. K., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

3. w okresie od dnia 11 lipca 2015 r. do dnia 12 lipca 2015 r. w G. przy ul. K. , działając wspólnie i w porozumieniu z D. M., w nieustalony sposób weszli do wnętrza zamkniętego domu jednorodzinnego, skąd po uprzedniej penetracji dokonali kradzieży biżuterii srebrnej w postaci łańcuszków, zawieszek, pierścionków i bransoletek, srebrnych zastaw, cukiernic, zestawu składającego się z długopisu i pióra firmy P. perfum m-ki C., A., kilku butelek alkoholu J. zapalniczki w kształcie naboju o łącznej wartości 5.022 zł na szkodę T. i E. Ź. , tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

4. w dniu 14 lipca 2015 r. w Lisięcicach przy ul. Ź., działając wspólnie i w porozumieniu z D. M. i inną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach tarasu weszli do wnętrza domu jednorodzinnego, skąd dokonali kradzieży pieniędzy w kwocie 10.000,00 euro oraz zabrali w celu przywłaszczenia kartę bankomatową banku S. wystawioną na nazwisko J. I., kartę ubezpieczeniową AOK wystawioną na nazwisko J. I., niemiecki paszport o numerze (...) wystawiony na nazwisko J. I., niemiecki dowód osobisty wystawiony na nazwisko J. I., polski paszport o numerze (...) wystawiony na nazwisko J. I., ponadto zabrali bransoletę w kolorze srebrnym i 2 spinki do koszuli koloru srebrnego łącznej wartości 70 zł, łańcuszek w kolorze żółtym z napisem A. wartości 20 zł, bransoletę koloru żółtego wartości 20 zł, kolczyk wiszący w kolorze żółtym wartości 50 zł, 4 sztuki pierścionków ze złota łącznej wartości 1700 zł, małe metalowe kwadratowe pudełeczko, 2 sztuki okrągłych lup z rączkami w kolorze czarnym i zegarek kieszonkowy O. łącznej wartości 50 zł, torbę podróżną koloru granatowego z białym znaczkiem N. wartości 100 zł, łańcuszek złoty wartości 800 zł, 2 sztuki srebrnych zawieszek łącznej wartości 80 zł, aparat cyfrowy F. z kartą pamięci i czarnym pokrowcem o łącznej wartości 200 zł, aparat cyfrowy o wartości 200 zł, nawigację GPS wartości 100 zł, lornetkę wartości 50 zł, powodując straty o łącznej wartości 44.440 zł na szkodę Ireny Jaczyszyn, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.;

5. w okresie od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 4 lipca 2015 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z D. M. i inną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po uprzednim wyważeniu nieustalonym narzędziem

drzwi wejściowych, weszli do wnętrza domu jednorodzinnego, skąd po wcześniejszej penetracji dokonali kradzieży torby żółtej z czarnymi napisami wartości 30 zł, 2 sztuk świeczników w kształcie reniferów łącznej wartości 50 zł, lornetki wartości 400 zł, noktowizora wartości 1500 zł, dwóch mosiężnych świeczników łącznej wartości 800 zł, dwóch kompletów srebrnych sztućców łącznej wartości 2.000 zł, alkoholu różnego rodzaju w ilości 10 butelek o łącznej wartości 500 zł, wszystko o łącznej wartości 5.280 zł oraz pieniędzy w kwocie 1.500 koron czeskich powodując straty w łącznej kwocie 5.505 zł na szkodę H. G., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

6. w okresie od dnia 18 marca 2014 r. do dnia 4 kwietnia 2014 r. w G. przy ul. P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. M., po uprzednim wypchnięciu płyty pilśniowej zamontowanej w drzwiach wejściowych dostali się do przedsionka magazynu, a następnie po wybiciu szyby weszli do wnętrza magazynu, skąd zabrali w celu przywłaszczenia dwie kabiny prysznicowe marki TRADIS łącznej wartości 4.800 zł, 3 sztuki lamp podsufitowych marki BELANDO DISANDER łącznej wartości 600 zł, 2 sztuki brodzików marki HOSCH o łącznej wartości 3.600 zł, fotel z czerwonym obiciem wartości 500 zł, przewód miedziany wartości 3.000 zł, 17 sztuk uchwytów na halogen marki RUGDOLFFVONPRUSKY, 2 sztuki uchwytów na podwójne halogeny, 1 sztukę uchwytu na pojedynczy halogen z niebieską ozdobą, 1 sztukę pojedynczego uchwytu na halogen marki KRISTAL FROM, 1 sztukę uchwytu na halogen z osłoną siatkową, 1 sztukę podwójnego uchwytu na halogen marki KRISTAL FROM, 1 sztukę lampy halogenowej koloru białego, 1 sztukę metalowego elementu umywalki, 1 sztuki metalowego elementu oświetlenia, 3 sztuki metalowych rurek o łącznej wartości 500 zł, a to wszystko o łącznej wartości 13.000 zł na szkodę W. K. D., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

7. w okresie od dnia 18 marca 2014 r. do dnia 4 kwietnia 2014 r. w G. przy ul. P., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali zniszczenia przedmiotów znajdujących się na magazynie w postaci 10 sztuk lamp firmy B. o łącznej wartości 6.000 zł, 10 sztuk czyściwa do porcelany o łącznej wartości 400 zł, umywalki ceramicznej 120 cm marki S. wartości 400 zł, 5 sztuk umywalek ceramicznych

marki K. wartości łącznej 1.500 zł, powodując straty na łączną kwotę 8.300 zł na szkodę W. K.-D. , tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w G. uznał m.in. oskarżonego J. K. za winnego popełnienia:

1. czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 13 § 2 k.k. w zw. art. 280 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności;
2. czynów opisanych w pkt II-VI części wstępnej wyroku, stanowiących występkę z art. 279 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., ustalając, że zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. oraz że oskarżony, co do czynu opisanego w pkt II, IV i V działał także wspólnie i w porozumieniu z M. B. (zd. M.), co do którego Sąd Rejonowy w G. wydał wyrok w dniu 17.03.2017 r. w sprawie II K (...), za co wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
3. czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, stanowiącego występek z art. 288 § 1 k.k., za co wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy połączył orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie. Nadto, Sąd I instancji nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych: T. i E. Ź. i W. K. D.(solidarnie ze współoskarżonym D. M.), J. K. I. J., H. G.(solidarnie ze współoskarżonym D. M. i M. B.).

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 29 stycznia 2020 r., sygn. akt VII Ka (...),

1. zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji wobec J. K. w ten sposób, że:
 - 1) uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności oraz zaliczeniu na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie;

2. 2) z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I części dyspozytywnej (tj. czynu zakwalifikowanego z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.) wyeliminował zwrot „czym doprowadzili do jego bezbronności”;
3. 3) z ciągu przestępstw przypisanego oskarżonemu w punkcie II części dyspozytywnej, wyłączył czyn opisany w punkcie VI części wstępnej i uniewinnił oskarżonego od popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k., obciążając kosztami postępowania w sprawie w tej części Skarb Państwa,
4. 4) uniewinnił oskarżonego od czynu zarzucanego w punkcie VII części wstępnej, tj. czynu z art. 288 § 1 k.k., obciążając kosztami postępowania w sprawie w tej części Skarb Państwa;
5. 5) w miejsce kary wymierzonej oskarżonemu za przypisane mu w pkt. II części dyspozytywnej czyny: opisane w punktach II, III i V części wstępnej - stanowiące przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. oraz czyn opisany w pkt. IV części wstępnej - stanowiący przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k., które zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności;
6. 6) orzekł wobec oskarżonego nową karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności;
7. 7) wyeliminował obowiązek naprawienia szkody na rzecz W. K. D.;
8. 8) zaliczył na poczet wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie;
9. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wskazanego wyżej wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając wyrok w zakresie w jakim Sąd II instancji utrzymał w mocy orzeczenie Sądu I instancji, w całości na korzyść skazanego. Obrońca zarzucił:

„I. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w

zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. przez nierzetelne rozważenie i nienależyte odniesienie się do zarzutów apelacyjnych ujętych w pkt: I, III przez zaaprobowanie przekroczenia przez Sąd Rejonowy atrybutu swobodnej oceny dowodów:

- z zeznań świadków (...) poprzez odmówienie im waloru wiarygodności i wskazanie, że na podstawie tych zeznań nie można ustalić przebiegu zdarzeń z dnia 20 czerwca 2015 r. z uwagi na niespójność opisu pomimo, iż w/w świadkowie spójnie i konsekwentnie podkreślali, że w dniu zdarzenia wszyscy wspólnie wrócili do domu I. Ł.- co prowadziło w konsekwencji do utrzymania wadliwego rozstrzygnięcia Sądu I instancji w mocy,

- z zeznań świadka D. W., P. K. poprzez przyjęcie dowolnej oceny, za Sądem Rejonowym, pomimo, że w/w świadkowie wskazywali, w szczególności, że pokrzywdzony M. W. nie powiedział, kto dokładnie dokonał napaści na niego, nie wskazał również, iż zna te osoby, ponadto stan, w jakim się znajdował, podważał możliwość rozpoznania sprawców - co prowadziło w konsekwencji do utrzymania wadliwego rozstrzygnięcia Sądu I instancji w mocy,

- z zeznań pokrzywdzonego M. W., poprzez przyznanie im waloru wiarygodności jedynie w kontekście okoliczności, na jakie wskazywał w postępowaniu przygotowawczym (i to wyłącznie w trakcie jednego z przesłuchań), a odmówienie waloru wiarygodności w zakresie późniejszej zmiany zeznań, a to z uwagi na przyjęcie za Sądem Rejonowym, że zmiana nastąpiła z powodu obawy, pomimo dających się zweryfikować w tym zakresie depozycji pokrzywdzonego - co prowadziło w konsekwencji do utrzymania wadliwego rozstrzygnięcia Sądu I instancji w mocy,

- z zeznań świadka funkcjonariusza Policji J. S., poprzez przyznanie im wiarygodności, pomimo, że zeznana w/w świadka rozmiągają się z zeznaniami pokrzywdzonego, w zakresie okoliczności przyjęcia ustnego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa - co prowadziło w konsekwencji do utrzymania wadliwego rozstrzygnięcia Sądu I instancji w mocy,

II. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. polegające na braku odniesienia się w

uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutu ujętego w pkt II petitum apelacji, dotyczącego obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - naruszenie zakazu czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan materiałów dowodowych nie pozwala na ustalenie faktów, że oskarżony J. K. dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k., a tym samym zaniechanie przeprowadzenia kontroli instancyjnej w zakresie uchybień tam podniesionych,

III. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. polegające na braku odniesienia się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutu ujętego w pkt IV i V petitum apelacji dotyczącego obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - dowolnej oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonego M. W. w zakresie, w którym w/w wskazywał, że funkcjonariusze Policji przyjmujący zawiadomienie o rozboju wielokrotnie podsuwali M. W. personalia skazanych J. K. oraz D. M., celem wskazania ich jako sprawców, równocześnie sugerowali, że skazani byli odpowiedzialni za wcześniejsze napady rabunkowe oraz pobicia w głubczyckim parku miejskim i jedynie pomoc samego pokrzywdzonego, nie dopuści do sytuacji, że skazani skrzywdzą inne osoby, a tym samym zaniechanie przeprowadzenia kontroli instancyjnej w zakresie w/w uchybień,

IV. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na braku jakiegokolwiek odniesienia się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutu ujętego w pkt I petitum apelacji, dotyczącego obrazy art. 7 k.p.k. - dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonego J. K. a tym samym zaniechanie przeprowadzenia kontroli instancyjnej w zakresie ww. uchybienia;

V. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez nierzetelne rozważenie i nienależyte odniesienie się do zarzutów apelacyjnych ujętych w pkt VI i VII, zaakceptowanie przez ten Sąd oceny dowodów poczynionej przez Sąd Rejonowy w sposób wykraczający poza zasady logiki i doświadczenia życiowego i przyjęcie na tej podstawie, że skazani dopuścili

się szeregu przestępstw z art. 279 § 1 k.k., w tym przestępstwa z art. 279 § 1 w zw. z art. 275 § 1 k.k. oraz 276 k.k., pomimo, że:

- z zeznań świadka H. G. wynika, iż po przybyciu do domu drzwi wejściowe były zamknięte, tym samym by dostać się do środka musiał je otworzyć,
- z zeznań świadków E. i T. Ź. oraz K. K., wynika, iż K. K. otworzyła drzwi do domu córki bez problemu. T. Ź. wskazywał, iż do włamania doszło przez drzwi balkonowe, jednocześnie mówiąc, że szyba w tych drzwiach nie została wybita ani zamek nie został uszkodzony,
- z dokonanych oględzin w domu Państwa Ź., wynika, że zamek do drzwi wejściowych nie został uszkodzony i działał prawidłowo, drzwi do tarasu oraz znajdujący się w nich zamek nie nosiły śladów uszkodzeń, brama wjazdowa do garażu zamknięta była na klucz i nie nosiła śladów uszkodzeń,
- z zeznań świadka J. K. wynika, że w dniu 3 lipca 2015 r. skazani podjechawszy do niej na skuterze wypytawali ją o ul. C.. Jednocześnie świadek również dodała, że „często ktoś mnie pyta o ulicę, nie było to dla mnie dziwne”,
- z przeprowadzonych badań daktyloskopijnych oraz traseologicznych wynika, że nie zostało udowodnione, by skazani brali udział w zarzucanych im czynach, gdyż oba badania dały wynik negatywny,
- z zeznań świadka M. B. wynika, iż we włamaniach, których dokonał, był sam i nie brali w nich udziału wspólnie ze świadkiem skazani;

a powyższe prowadziło w konsekwencji do utrzymania wadliwego rozstrzygnięcia Sądu I instancji w mocy”.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie wyroku Sądu II instancji w zakresie w jakim Sąd Okręgowy utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego i uniewinnienie J. K. od przypisanych mu czynów; ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w części, w jakiej Sąd utrzymał wyrok Sądu I instancji w mocy.

W odpowiedzi na powyższą kasację, Prokurator Prokuratury Okręgowej w O. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. To na wnoszącym kasację spoczywa obowiązek wskazania uchybienia oraz wykazania, że miało ono charakter „rażący”. Z kolei o „rażącym” naruszeniu prawa można mówić tylko wtedy, gdy obraza ma charakter wyraźny, niewątpliwy, dający się łatwo stwierdzić; jak również, gdy ciężar gatunkowy zaistniałego uchybienia ma charakter istotny. O istotnym zaś wpływie uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia można mówić jedynie wtedy, gdy możliwe jest wykazanie, że kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 marca 2003 r., IV KKN 332/00)

Analiza akt niniejszej sprawy poczyniona wobec powołanych w kasacji obrońcy skazanego zarzutów pozwala uznać ją za środek oczywiście bezzasadny. Bezspornie, kontrola odwoławcza przeprowadzona przez Sąd II instancji dokonana została w sposób rzetelny, szczegółowy, w pełni respektujący wymogi przewidziane w art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Okręgowy poddał szczegółowej analizie wszystkie zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego i szczegółowo, wnikliwie się do nich ustosunkował. Wskazał w uzasadnieniu, które z zarzutów okazały się częściowo zasadne (co skutkowało częściową modyfikacją orzeczenia Sądu a quo), a które z racji niepodzielenia argumentacji skarżącego i uznania ich za nietrafne, zdyskredytował.

Odnosząc się bezpośrednio do zarzutów kasacji uznać należy, że są one oczywiście bezzasadne, a w konsekwencji nie mogły doprowadzić do uwzględnienia żądania skarżącego i uchylenia wyroku Sądu odwoławczego oraz przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Wszystkie zarzuty

kasacji koncentrują się w istocie na próbie wykazania niewłaściwej kontroli odwoławczej Sądu II instancji w zakresie podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących niewłaściwej, sprzecznej z art. 7 k.p.k. oceny dowodów, czyli oparte są na tzw. „efekcie przeniesienia”. I tak, zarzut pierwszy i czwarty kasacji stanowi w efekcie powielenie zarzutów I i III apelacji. Zarzut drugi kasacji stanowi powielenie zarzutu II apelacji, zarzut trzeci kasacji powiela zarzut IV i V apelacji, natomiast zarzut piąty kasacji stanowi odzwierciedlenie zarzutu VI i VII apelacji.

Wbrew twierdzeniu skarżącego, nie sposób uznać, by Sąd odwoławczy dopuścił się uchybień w tym zakresie, które powodowałyby konieczność ponowienia kontroli odwoławczej. Sąd II instancji podzielił ocenę zeznań świadków dokonaną przez Sąd I instancji. Odnośnie P. K. wypowiedział się na str. 10-11 uzasadnienia, wskazując, że ww. świadek, zauważywszy u pokrzywdzonego obrażenia głowy, sam dopytał się o ich przyczynę i to właśnie od pokrzywdzonego powziął informację, że sprawcami zdarzenia mieli być mieszkańcy G., których pokrzywdzony był w stanie rozpoznać. Trafna jest konstatacja Sądu ad quem, że sam fakt, że świadek jest funkcjonariuszem Policji, nie jest czynnikiem pozwalającym na zdeprecjonowanie „a priori” jego zeznań, zważywszy w szczególności na fakt, że nie był osobiście zainteresowany w sprawie, nie zajmował się jej prowadzeniem. Sąd II instancji prawidłowo ocenił, że zeznania tego świadka korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności zeznaniami jakie na początkowym etapie postępowania przygotowawczego złożyli w sprawie pokrzywdzony M. W. i jego matka – D. W..

Do oceny zeznań D. W. i pokrzywdzonego M. W. Sąd odwoławczy ustosunkował się z kolei na str. 11-12 uzasadnienia. Wskazał, dlaczego ocena dokonana przez Sąd Rejonowy zasługiwała na aprobatę, przytoczył najważniejsze okoliczności z tych zeznań. Dostrzegł rozbieżności w treści zeznań złożonych przez pokrzywdzonego i jego matkę na etapie postępowania przygotowawczego i sądowego. Podał przekonujące argumenty, dlaczego za wiarygodne uznać należy zeznania złożone w początkowej fazie postępowania przygotowawczego, a za niewiarygodne poczytać należy zeznania złożone w toku postępowania sądowego. Logicznie uzasadnił, że zeznania późniejsze stanowią próbę wycofania się z zeznań złożonych pierwotnie, a celem takiej zmiany postawy procesowej było to,

aby nie doprowadzić do skazania oskarżonych, w obawie przed ewentualną późniejszą zemstą z ich strony. Argumentacja Sądu II instancji jest rzeczowa i przekonująca, spełniając standardy wskazane w art. 433 § 2 k.p.k.

Sąd ad quem odwołał się również do protokołu z czynności okazania, kiedy to pokrzywdzony bez trudu i wahania wskazał na fotografię oskarżonego, jako jednego ze sprawców rozboju. Argumentacja skarżącego, sugerującego czynienie przez Sądy obu instancji niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k., jest zatem całkowicie nieuprawniona. Podobnie zresztą jak sugestia skarżącego, jakoby to funkcjonariusze Policji przyjmujący zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa mieli wielokrotnie podsuwać M. W. personalia skazanego i jego współsprawcy, celem wskazania ich jako sprawców, z uwagi na fakt, że byli oni sprawcami wcześniejszych napadów w parku głubczyckim. Zaakcentować należy, że Sąd odwoławczy, odwołując się do treści zeznań świadka J. S., wskazał, że: *„z zeznań tego świadka wynika, że pokrzywdzony w trakcie przesłuchania wypowiadał się swobodnie, był kontaktowy nie miał problemów z podpisaniem protokołu (...), (...) pokrzywdzony podczas przesłuchania podał imiona sprawców”*. Zarzut ten został zatem należycie rozpoznany z punktu widzenia wymogów art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k.

Sąd ad quem nie pominął również zarzutu apelacji w zakresie, w jakim kwestionowano ocenę zeznań świadka J. S. Również odwołał się do ich treści, dzielając w efekcie stanowisko Sądu I instancji, że *„nie istniały żadne przesłanki do odmowy przyjęcia protokołu, w szczególności okoliczność na jaką powołują się oboje apelujący, jakoby pokrzywdzony w czasie składania zawiadomienia miał znajdować się pod wpływem alkoholu. Okoliczność ta w żaden sposób nie znajduje potwierdzenia w sporządzonym przez funkcjonariuszy protokole przyjęcia zawiadomienia”*.

Wbrew twierdzeniu autora kasacji, Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłową kontrolę odwoławczą również w zakresie oceny zeznań (...). Zaaprobował w tej mierze rozważania Sądu meriti, sygnalizując rozbieżności w treści zeznań tych świadków i uznając, za Sądem I instancji, że na podstawie tych zeznań można ustalić fakt wspólnego uczestnictwa przez ww. świadków i J. K. w

Dniach G., ale różnica i niespójność między tymi zeznaniami nie może stanowić alibi dla oskarżonego.

Całkowicie bezzasadnym okazał się zarzut kasacji kontestujący prawidłowość kontroli odwoławczej w zakresie oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego J. K.. Podnoszenie zarzutu w takim kształcie w sytuacji, gdy, jak wynika z akt sprawy (k. 220, 812 zbioru A) oraz treści uzasadnienia Sądu I instancji (str. 12), oskarżony nie przyznał się do stawianych mu zarzutów i odmówił składania wyjaśnień oraz udzielania odpowiedzi na pytania, nie sposób ocenić inaczej niż jako zabieg nierzetelny i nieskuteczny.

Wreszcie, równie oczywiście nieskutecznie autor kasacji próbował wykazać wadliwość przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy kontroli instancyjnej w zakresie materiału dowodowego, który posłużył Sądowi I instancji do przypisania J. K. odpowiedzialności karnej za czyny opisane w punktach II-V części wstępnej wyroku Sądu I instancji. Skarżący zarzucił Sądowi odwoławczemu zaakceptowanie oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy, mimo że zdaniem obrońcy skazanego materiał dowodowy (zeznania świadków (...) wyniki badań daktyloskopijnych i traseologicznych oraz zeznania świadka M. B.) nie pozwalają na poczynienie takich ustaleń. Analiza uzasadnienia Sądu ad quem wskazuje, że zarzut skarżącego jest niesłuszny. Sąd II instancji przytoczył argumenty wskazujące na nietrafność stanowiska skarżącego. Podzielił argumentację Sądu I instancji w zakresie oceny zeznań świadków H. G., J. K. T. Ż., E. Ż. I. J., M. L., K. K., Z. G. M., M. M. oraz N. T., uznając je za spójne, logiczne, jasne, nie nasuwające wątpliwości co do sprawstwa i winy oskarżonych (k. 17-18). Sąd odwoławczy wskazał również, że sam fakt iż badania zabezpieczonych śladów daktyloskopijnych i traseologicznych dały wynik negatywny nie przesądza o braku sprawstwa oskarżonego, skoro inne dowody (zeznania świadków i dowody rzeczowe w postaci rzeczy ujawnionych w samochodzie VW Golf należącym do M. B., a użytkowanym także przez J. K. i drugiego współoskarżonego w sprawie oraz w mieszkaniach przy ul. O. ul. S. w G. pochodzących z włamań popełnionych na szkodę H. G., E. i T. Ż., J. K. i I. J.) jednoznacznie pozwalają przypisać oskarżonemu sprawstwo tych czynów.

Konkludując, poczynione powyżej rozważania jednoznacznie wskazują, że zarzuty powołane w kasacji obrońcy skazanego stanowią w istocie polemikę z

oceną materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, dokonaną przez Sąd I instancji i zaaprobowaną przez Sąd odwoławczy (za wyjątkiem zarzutów z pkt VI i VII części wstępnej wyroku). Zmierzają do wywołania kolejnej kontroli instancyjnej orzeczenia, co nie jest celem postępowania kasacyjnego. Z tego względu, kierując się przedstawionymi motywami, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnej przesłanki odwoławczej ani innej przywołanej w kasacji rażącej obrazy prawa, która mogłaby mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy zdecydował o obciążeniu J. K. tymi kosztami.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.